

Sygn. akt II C 1728/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 sierpnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Łodzi II Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia S.O. Adam Kmiecik

Protokolant sekr. sąd. Julita Sielicka

po rozpoznaniu w dniu 11 sierpnia 2015 roku w Łodzi

sprawy z powództwa R. G.

przeciwko M. P. (1)

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. obciąża powoda R. G. nieuiszczoną opłatą sądową od pozwu w kwocie 4.900 (cztery tysiące dziewięćset złotych) płatną na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Łodzi;
3. zasądza od powoda R. G. na rzecz pozwanego M. P. (1) kwotę 3.998,12 (trzy tysiące dziewięćset dziewięćdziesiąt osiem złotych i dwanaście groszy) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt II C 1728/13

UZASADNIENIE

W pozwie, złożonym w dniu 24 września 2013 roku, powód R. G. wniósł o zasądzenie od pozwanego M. P. (1) kwoty 70.000 zł tytułem zwrotu należności wynikającej z umowy pożyczki z dnia 11 września 2009 r. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 2 czerwca 2010 roku do dnia zapłaty, kwoty 28.000 zł tytułem zwrotu kosztów windykacji określonych w § 5 umowy pożyczki z dnia 11 września 2009 r. oraz o zasądzenie kosztów postępowania sądowego.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w dniu 11 września 2009 r. pozwany zawarł z A. D. (1) umowę pożyczki na kwotę 70.000 zł. Pożyczkobiorca zgodnie z § 3 umowy zobowiązał się zwrócić wskazaną kwotę do dnia 1 czerwca 2010 r. Ponadto zgodnie z § 5 za opóźnienie w zwrocie pożyczki pożyczkobiorca zobowiązał się do zapłaty kosztów windykacji w wysokości 40 % kwoty pożyczki, tj. 28.000 zł. Następnie na podstawie zawartej w dniu 12 maja 2011 r. umowy, powód kupił od A. D. (1) przysługującą mu z tytułu umowy pożyczki z dnia 11 września 2009 r. wierzytelność, a tym samym, zgodnie z art. 509 § 2 k.c. wstąpił we wszystkie prawa z nią związane, a w szczególności roszczenia za zaległe odsetki. Pomimo upływu terminu zwrotu pożyczki, pozwany nie zapłacił do dnia dzisiejszego w całości, ani w części wynikających z niej należności. Powód sprecyzował, iż dochodzona przez powoda niniejszym pozvem kwota 98.000 zł. wynika bezpośrednio z przedmiotowej umowy pożyczki z dnia 11 września 2009 r. i stanowi sumę kwoty pożyczki oraz kosztów windykacyjnych.

(pozew k. 2-5)

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 29 października 2013r. w sprawie II Nc 273/13, Sąd Okręgowy orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

(nakaz zapłaty, k. 29)

W sprzeciwie od powyższego nakazu z dnia 28 listopada 2013 roku pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według spisu kosztów. Przyznał, że w dniu 11 września 2009 roku zawarł z A. D. (1) umowę pożyczki na kwotę 70.000 zł oraz otrzymał wskazaną kwotę. Podniósł jednak, że wskazana wierzytelność nie istniała w dacie wniesienia pozwu, ani w dacie zawarcia umowy sprzedaży wierzytelności pomiędzy powodem a A. D. (1). Wygasła na skutek jej spełnienia przed datą dokonania jej przelewu na powoda, wobec czego nie mogła być przedmiotem skutecznego przelewu i powód nie ma legitymacji prawnej do występowania w niniejszej sprawie. Ponadto umowa pożyczki z dnia 11 września 2009 roku zawarta z A. D. (1) zawiera nieważne z mocy prawa postanowienie, co do wysokości kosztów windykacji określonych jako 40% kwoty pożyczki. Postanowienie § 5 umowy pożyczki jest niezgodne z prawem, bowiem stanowi zakamuflowaną karę umowną, bądź też skapitalizowane lichwiarskie oprocentowanie umowy pożyczki. W przedmiotowej sprawie nie były podejmowane przez (...) sp. z o.o. jakiegokolwiek czynności windykacyjne, a co za tym idzie spółka ta nie poniosła żadnych kosztów. Powołane postanowienie nie określa wielkości opóźnienia, które uzasadniałoby dochodzenie kosztów windykacji, czy nawet nie wskazuje konieczności podjęcia przez pożyczkodawcę jakichkolwiek kroków windykacyjnych, zaś ustalenie kosztów windykacji w tej wysokości jest rażąco wysokie i krzywdzące oraz całkowicie oderwane od realnych kosztów ewentualnej windykacji. Pozwany wskazał także, iż spłacił kwotę główną pożyczki w wysokości 70.000 zł z naddatkiem 10.000 zł.

(pismo zatytułowane odpowiedź na pozew, k. 33-38, spis kosztów, k. 92-93)

Zarządzeniem z dnia 18 września 2014r. A. D. (1) został w oparciu o art. 84 § 2 k.p.c. zawiadomiony o toczącym się postępowaniu i możliwości przystąpienia do sprawy w charakterze interwenienta ubocznego.

(zarządzenie, k. 105)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 września 2009 r. we W. została zawarta pomiędzy M. P. (2) (pożyczkobiorcą) a A. D. (1) (pożyczkodawcą) umowa pożyczki na kwotę 70.000 zł. Pożyczkobiorca zobowiązał się zwrócić wskazaną kwotę wraz z odsetkami w dniu 1 czerwca 2010r. W umowie przewidziano, iż na zabezpieczenie zostanie wystawiony weksel in blanco, który w wypadku nie spłacenia w terminie pożyczki pożyczkodawca będzie mógł wypełnić na kwotę pożyczki wraz z kosztami windykacji (§3 umowy). W myśl § 4 pożyczkobiorca zobowiązał się zapłacić odsetki od zaciągniętej pożyczki w wysokości odsetek ustawowych w stosunku do kwoty głównej wraz z kosztami windykacji.

Za opóźnienie w zwrocie pożyczki pożyczkobiorca zobowiązany był do zapłaty kosztów windykacji w wysokości 40% kwoty pożyczonej (§5 umowy), tj. 28.000 zł.

Ponadto w umowie zostało przewidziane, iż za zgodą wyrażoną przez obie strony na piśmie pod rygorem nieważności, możliwe jest przesunięcie terminu spłaty pożyczki.

Powyższa umowa została zawarta w obecności M. R. i C. S., którzy także się pod nią podpisali.

Pozwany otrzymał wskazaną kwotę 70.000 zł tytułem pożyczki.

(umowa, k. 7, zeznania świadka, A. D., protokół rozprawy z dnia 04.11.2014r., 00:10:06-00:15:50, k. 160v.)

M. R. jest współnikiem i prezesem Zarządu (...) sp. z o.o. we W., zaś C. S. jej pracownikiem.

(okoliczności bezsporne)

A. D. (1) jest członkiem dalszej rodziny pozwanego. Pozwany M. P. (1) miał problemy finansowe, dlatego zdecydował się pożyczyć od niego kwotę 70.000 zł.

Zdarzało się w przeszłości, iż pozwany pożyczał od A. D. (1) kwoty rzędu od 5.000 zł do kilkunastu tysięcy złotych. Po udzieleniu przedmiotowej pożyczki w wysokości 70.000 zł A. D. (1) także udzielał pozwanemu kolejnych pożyczek. Umowy dotyczące tych pożyczek były spisywane ręcznie, bez obecności świadków. Było to około 5 umów (oświadczenie pozwanego o zobowiązaniu się do dokonania spłaty kwoty 15.000 zł + 2.000 zł do dnia 15 października, kwoty 22.000 zł do dnia 15 września 2009r., kwoty 20.000 zł + 3.000 zł do dnia 23 lipca 2009r., kwoty 35.000 zł do dnia 25 września 2009r.). Żadna z nich nie opiewała na kwotę 70.000 zł. Jedynie umowa z dnia 11 września 2009r. została zawarta w obecności świadków, z uwagi na wysokość udzielanej pożyczki. Na jej zabezpieczenie nie został wystawiony przez pozwanego weksel in blanco.

(oświadczenia pozwanego, k. 148-151, zeznania świadka, A. D., protokół rozprawy z dnia 04.11.2014r., 00:10:06-00:15:50, 00:48:49, 01:06:11, k. 160v.)

W dniu 1 czerwca 2010 roku A. D. (1) sporządził dokument zatytułowany upoważnienie, zgodnie z treścią którego upoważnił Spółkę (...) do wszelkich działań prawnych wynikających z umowy pożyczki zawartej między nim a M. P. (1), udzielonej na kwotę 70.000 zł. Koszty windykacji zostały ustalone na kwotę 14.000 zł. Zgodnie z upoważnieniem wskazaną kwotę należało przelać na konto Spółki. W niniejszym upoważnieniu zostało ponadto wskazane, iż stanowi ono również zawiadomienie o przejęciu wierzytelności przez Spółkę (...) z siedzibą we W..

(upoważnienie, k. 41)

Poza powyższym pozwanego ze spółką (...) nie łączyły żadne zobowiązania.

(okoliczność bezsporna)

W dniu 11 czerwca 2010r. pozwany na piśmie oświadczył, iż uznaje w pełni i bezspornie, wynikającą z zawartej między nim a A. D. (1) umowy pożyczki, wierzytelność w kwocie 70.000 zł oraz koszty windykacji w wysokości 14.000 zł. Wskazane kwoty zobowiązał się spłacić w ratach, tj. dwóch ratach w kwocie po 35.000 zł płatnych odpowiednio do 18 czerwca 2010 roku i 28 czerwca 2010r. oraz w kwocie 14.000 zł płatnej do 20 lipca, bez wskazania roku.

C. S., pracownik(...)wyraził zgodę na zaproponowane rozliczenie.

(oświadczenie, k. 42)

W dniu 18 czerwca 2010r. pozwany przekazał na konto wskazanej spółki kwotę 20.000 zł (sesja kasjerska), w dniu 23 czerwca 2010r. - kwotę 9.000 zł (przelew bankowy), w dniu 25 czerwca 2010r. kwotę 6.000 zł (sesja kasjerska), co stanowiło łącznie 35.000 zł. Następnie w dniu 29 czerwca 2010r. przelał kwoty w wysokości 20.000 i 10.000 zł (przelew bankowy) oraz w dniu 30 czerwca 2010r. kwotę 5.000 zł, co stanowiło łącznie 35.000 zł. Ponadto w dniu 11 sierpnia 2010r. dokonał przelewu kwoty 10.000 zł (przelew bankowy).

Jako tytuł zapłaty w przelewach bankowych oraz potwierdzeniach wpłaty na rzecz (...) sp. z o.o. pozwany wskazywał „rozliczenie umowy z A. D. (1)”. Tym samym pozwany na konto wskazanej spółki dokonał spłaty pożyczki udzielonej mu w dniu 11 września 2009r. przez A. D. (1), w wysokości 70.000 zł oraz nadto przekazał kwotę 10.000 zł.

(potwierdzenia przelewu i dokonanych wpłat, k. 44-49)

Poza dokonaniem wpłat na rzecz E.-B. z tytułu pożyczki zawartej przez pozwanego z A. D. (1) w dniu 11 września 2009r., M. P. (1) nie łączyły żadne zobowiązania ze wskazaną spółką.

(okoliczność bezsporna)

W dniu 12 maja 2011 roku w A. A. D. (1) (zbywca) zawarł z powodem R. G. umowę sprzedaży wierzytelności. Zgodnie z § 1 umowy A. D. (2) przeniósł przysługującą mu z tytułu umowy pożyczki z dnia 11 września 2009 r. zawartej z M. P. (1) w kwocie 70.000 zł, wymagalną od dnia 2 czerwca 2010 roku wierzytelność, na R. G.. Zgodnie z postanowieniami umowy wraz z wierzytelnością na nabywcę przeszły wszystkie inne roszczenia przynależne do wierzytelności. Zaś w zamian za wskazaną wierzytelność powód zobowiązał się zapłacić zbywcy kwotę 50 % tej wierzytelności z takim zastrzeżeniem, że będzie ona wymagalna w przypadku wyegzekwowania kwoty, która jest przedmiotem niniejszej cesji.

Przed zawarciem umowy przelewu wierzytelności powód zapoznał się z umową udzielenia pożyczki zawartą między A. D. (1) a pozwanym.

(umowa sprzedaży wierzytelności, k. 8, poświadczenie notarialne podpisów, k. 9, zeznania świadka A. S., protokół rozprawy z dnia 04.11.2014r., 00:24:24, 01:06:11, k. 161, zeznania powoda, protokół rozprawy z dnia 11.08.2015r., 00:02:34, k. 159)

Pismem z dnia 25 października 2012r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 70.000 zł raz z ustawowymi odsetkami naliczanymi od dnia 2 czerwca 2010r. do dnia zapłaty tytułem zwrotu należności wynikającej z umowy pożyczki z dnia 11 września 2009r.

(wezwanie, k. 10-11)

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu o powołane dowody, w tym z dokumentów, zeznań powoda oraz świadków.

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka A. D. (3), w zakresie w jakim twierdził, iż upoważnienie dla (...)dotyczyło poprzednio udzielanych przez niego pozwanemu pożyczek. Wskazać tutaj należy, iż zgodnie z treścią wskazanego dokumentu A. D. (1) upoważnił spółkę (...) do działań prawnych wynikających z umowy pożyczki zawartej pomiędzy nim a pozwanym, udzielonej na kwotę 70.000 zł, zatem niniejsze upoważnienie dotyczyło jednej pożyczki, i to opiewającej na sprecyzowaną kwotę. Świadek wskazał, iż udzielił pozwanemu kilku pożyczek, w różnych wysokościach, jednakże poza pożyczką z dnia 11 września 2009r. żadna nie była udzielona w wysokości 70.000 zł. A. D. (1) nie wiedział o dokonaniu przez pozwanego wpłat na konto firmy (...).

Za niewiarygodną należało uznać wersję zdarzeń przedstawioną przez powoda, zgodnie z którą dokonał on umową z dnia 12 maja 2011r. zakupu istniejącej wierzytelności, z tytułu niespłaconej przez pozwanego pożyczki w kwocie 70.000 zł, wymagalnej od dnia 2 czerwca 2009r., zaś dokonane na konto spółki wpłaty w łącznej wysokości 80.000 zł stanowią uregulowanie należności z tytułu innych udzielanych przez A. D. (1), pożyczek pozwanemu.

Wskazać tutaj należy, iż na potwierdzeniach dokonania przelewu oraz wpłat przez pozwanego na konto spółki (...) z dnia 18 czerwca 2010r. (20.000 zł), 23 czerwca 2010r. (9.000 zł), 25 czerwca 2010r. (6.000 zł), 29 czerwca 2010r. (20.000 zł i 10.000 zł), 30 czerwca 2010r. (5.000 zł), co łącznie stanowiło kwotę 70.000 zł oraz ponadto w dniu 11 sierpnia 2010r. (kwota 10.000 zł), jako tytuł pozwany wskazywał „rozliczenie umowy z A. D. (1)”. Pozwanego z (...) sp. z o.o. nie łączyły żadne zobowiązania. Jedyne, zgodnie z upoważnieniem sporządzonym przez A. D. (1) w dniu 1 czerwca 2010r., należność z tytułu udzielonej mu pożyczki na mocy umowy z dnia 11 września 2009r. w kwocie 70.000 zł wraz z kosztami windykacji – 14.000 zł miał przelać na konto wskazanej Spółki. Terminy wpłat wskazanych kwot przypadają na miesiąc czerwiec 2010r., w przypadku żadnej z pozostałych udzielonych przez A. D. (1) pozwanemu pożyczek termin wymagalności nie przypadał w tym samym czasie (oświadczenie pozwanego o zobowiązaniu się do dokonania spłaty kwoty 15.000 zł + 2.000 zł do dnia 15 października, kwoty 22.000 zł do dnia 15 września 2009r., kwoty 20.000 zł + 3.000 zł do dnia 23 lipca 2009r., kwoty 35.000 zł do dnia 25 września 2009r.), zaś jest zgodny bądź oscyluje w pobliżu terminów spłat rat pożyczki ustalonych porozumieniem z dnia 11 czerwca 2010r.

Za niewiarygodne Sąd uznał także twierdzenia świadka A. D. (1), w zakresie w jakim twierdził, iż nie pokazywał powodowi innych umów dotyczących udzielanych pozwanemu przez niego pożyczek, poza umową z dnia 11 września 2009r., pozostając one bowiem w sprzeczności z zeznaniami powoda.

Sąd nie oparł się na zeznaniach powoda oraz świadka A. S. (2) odnośnie przebiegu spotkania z pozwanym w centrum handlowym, bowiem dotyczyły okoliczności nieistotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Przedmiotowe spotkanie miało miejsce już po spełnieniu świadczenia przez pozwanego (spłacie pożyczki w kwocie 70.000 zł), a także po zawarciu między powodem a A. D. (1) umowy przelewu wierzytelności.

Oddaleniu podlegał wniosek strony pozwanej o zobowiązanie świadka A. D. (1) do złożenia zeznania PIT za 2009r. oraz faktur, które wystawiał bądź otrzymywał od firmy (...) sp. z o.o. we W. na okoliczność współpracy ze wskazaną firmą, jako powołanego na okoliczności nieistotne dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo jako bezzasadne podlegało oddaleniu.

Zgodnie z art. 720 § 1 i 2 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem.

Umowa pożyczki jest umową konsensualną, a zatem do jej zawarcia wystarczy złożenie przez strony zgodnych oświadczeń woli obejmujących elementy przedmiotowo istotne umowy wskazane w art. 720 § 1 k.c. Forma pisemna umowy jest zastrzeżona jedynie dla celów dowodowych. Umowa pożyczki w swojej treści powinna wskazywać strony umowy z określeniem ich roli w tym stosunku oraz przedmiot pożyczki. Przedmiotowo istotnym elementem umowy pożyczki jest obowiązek zwrotu pożyczki. Bez tego elementu nie ma umowy pożyczki (por. wyrok Sądu Najwyższego z 8 grudnia 2000 roku, I CKN 1040/98, LEX nr 50828). W sytuacji gdy przedmiotem są pieniądze, wystarczy wskazanie wielkości pożyczki.

W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, że A. D. (1) i pozwanego łączyła umowa pożyczki z dnia 11 września 2009r. opiewająca na kwotę 70.000 zł. Fakt jej zawarcia umowy został stwierdzony pismem w rozumieniu art. 720 § 2 k.c.

Niespornym było, iż A. D. (1) przekazał pozwanemu wskazaną kwotę.

W tym miejscu należy przypomnieć, że w postępowaniu cywilnym na stronie spoczywa nie tylko ciężar przytoczenia okoliczności faktycznych, ale także ciężar dowodzenia faktów, z których wywodzi skutki prawne (art. 6 i art. 232 k.p.c.). Ciężar udowodnienia faktów spoczywa przy tym na podmiocie twierdzącym, a nie przeczącym. Jest to wyraz podstawowej dla procesu cywilnego zasady kontrydiktoryjności, w myśl której spór wiodą strony i to one gromadzą materiał faktyczny i dowodowy.

W przepisie art. 6 k.c. chodzi o fakty mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, a więc fakty prawotwórcze, czyli wykazujące istnienie prawa oraz fakty niweczające lub tamujące prawo. O tym co każda ze stron stosunku cywilnoprawnego ma udowodnić w sporze toczącym się przed sądem decydują przede wszystkim przedmiot sporu, prawo materialne regulujące określone stosunki prawne oraz prawo procesowe normujące zasady postępowania dowodowego. Uwzględniając treść art. 6 k.c. stwierdzić należy, iż do osoby występującej z pozwem należy udowodnienie faktów pozytywnych, które stanowią podstawę powództwa, gdyż z faktów tych wywodzi ona swoje prawo. Do przeciwnika natomiast należy wykazanie okoliczności niweczających to prawo lub uniemożliwiających jego powstanie.

W sprawie będącej przedmiotem niniejszego rozstrzygnięcia ciężar dowodu i rozkład tego ciężaru zależą od tego, jaka jest podstawa roszczenia powoda i odpowiadającego mu zobowiązania pozwanego.

W myśl art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania.

W myśl § 2 wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Przelew wierzytelności (cesja) jest umową, na podstawie której dotychczasowy wierzyciel (cedent) przenosi wierzytelność ze swojego majątku do majątku osoby trzeciej (cesjonariusza). Przelew wierzytelności nie może być skutecznie dokonany w drodze jednostronnej czynności prawnej (zob. wyrok SA w Katowicach z dnia 8 listopada 2006 r., I ACa 1043/06, LEX nr 269589). Przedmiotem cesji mogą być przede wszystkim wierzytelności, rozumiane jako prawa podmiotowe przysługujące wierzycielowi do żądania od dłużnika spełnienia świadczenia (G. Koziol w Komentarz do kodeksu cywilnego, pod red., A. Kidyba, Lex 2014, a także wyrok SN z dnia 11 grudnia 2009 r., V CSK 184/09, LEX nr 553748).

W świetle poczynionych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych, niezależnie od przyjęcia, czy A. D. (1) zawarł ze spółką (...) umowę przelewu wierzytelności, o czym pozwany został poinformowany zgodnie z wymaganiami przewidzianymi w kodeksie cywilnym, czy też pożyczkodawca w dniu 1 czerwca 2010r. jedynie upoważnił (...) sp. z o.o. do wszelkich działań prawnych wynikających z umowy pożyczki zawartej między nim a pozwanym w kwocie 70.000 zł oraz kosztów windykacji w kwocie 14.000 zł., wskazując, iż podane kwoty pozwany powinien uiścić na konto tej spółki, a zatem także do odbioru świadczenia w postaci udzielonej tytułem pożyczki kwoty 70.000 zł oraz kosztów windykacji we wskazanej wysokości, powództwo jako niezasadne podlegało oddaleniu.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, iż M. P. (1) do końca czerwca 2010r. dokonał spłaty przedmiotowej pożyczki w kwocie 70.000 zł oraz ponadto w dniu 11 sierpnia 2010r. także tytułem rozliczenia umowy z A. D. (1) przełał na rzecz spółki kwotę 10.000 zł, a zatem przy przyjęciu, że pożyczkodawca udzielił (...) sp. z o.o. upoważnienia do odbioru wskazanych w nim kwot, pozwany spełnił świadczenie do rąk osoby uprawnionej do jego odbioru. Tym samym odnosząc się do dokonanego w dniu 12 maja 2011r. między A. D. (1) a powodem przelewu wierzytelności przysługującej zbywcy z tytułu umowy pożyczki z dnia 11 września 2009r., niniejsza wierzytelność wygasła na skutek jej spełnienia przez pozwanego przed dniem zawarcia umowy przelewu.

Zgodnie z postanowieniami umowy pożyczki z dnia 11 września 2009r. pożyczkobiorca – M. P. (1) zobowiązał się do zapłaty w przypadku opóźnienia w zwrocie pożyczki kosztów windykacji w wysokości 40% pożyczonej kwoty, a zatem w wysokości 28.000 zł oraz odsetek ustawowych (a następnie 14.000 zł - upoważnienie udzielone przez A. D. (1) w dniu 1 czerwca 2010r. obejmowało koszty windykacji ustalone na kwotę 14.000 zł, ponadto również zawarte między pozwanym a C. S. porozumienie przewidywało koszty windykacji w wysokości 14.000 zł).

W niniejszej sprawie nie zostało wykazane poniesienie jakichkolwiek kosztów windykacji w związku z przedmiotową pożyczką, zaś samo żądanie tytułem kosztów windykacji w wysokości 40% udzielonej pożyczki, należało uznać, w świetle dyspozycji art. 5 k.c., za sprzeczne z zasadami współżycia społecznego.

W myśl art. 359 § 1 k.c. odsetki od sumy pieniężnej należą się tylko wtedy, gdy to wynika z czynności prawnej albo z ustawy, z orzeczenia sądu lub decyzji innego właściwego organu. W niniejszej sprawie źródłem roszczenia o odsetki jest przepis art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym dłużnik, który nie spełnia świadczenia w odpowiednim terminie dopuszcza się opóźnienia i wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego.

Stosownie do treści art. 455 k.c. roszczenie wierzyciela wobec dłużnika staje się wymagalne wraz z nadejściem terminu do spełnienia świadczenia. Jeżeli termin ten nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania.

W rozpoznawanej sprawie termin zwrotu pożyczki został w umowie określony na 1 czerwca 2010r. Umowa przewidywała jednak możliwość dokonania zmiany niniejszego terminu za zgodą stron wyrażoną na piśmie pod rygorem nieważności, co nastąpiło w dniu 11 czerwca 2010r., kiedy występujący w imieniu (...) Sp. z o.o. (...)

zaaprobował zaproponowany przez pozwanego sposób spłaty wynikającej z umowy pożyczki kwoty 70.000 zł oraz kosztów windykacji w wysokości 14.000 zł, poprzez rozłożenie należności na raty, wskazując ich wysokość oraz termin spłaty, tj. w kwocie 35.000 zł płatnej do 18 czerwca 2010r., w kwocie 35.000 zł płatnej do 28 czerwca 2010r. oraz w kwocie 14.000 zł płatnej do 20 lipca 2010r.

Pozwany dokonał spłaty w ten sposób, że w dniu 18 czerwca 2010r. przekazał na konto wskazanej spółki kwotę 20.000 zł, w dniu 23 czerwca 2010r. - kwotę 9.000 zł, w dniu 25 czerwca 2010r. kwotę 6.000 zł, co stanowiło łącznie 35.000 zł. Następnie w dniu 29 czerwca 2010r. przelał kwoty w wysokości 20.000 i 10.000 zł oraz w dniu 30 czerwca 2010r. kwotę 5.000 zł, co stanowiło łącznie 35.000 zł. Ponadto w dniu 11 sierpnia 2010r. dokonał przelewu kwoty 10.000 zł.

Odsetki ustawowe za opóźnienie w spłacie pożyczki w kwocie 70.000 zł wynoszą 45,23 zł. Przy czym trzeba mieć na uwadze, iż pozwany ponad kwotę pożyczki uiszczył kwotę 10.000 zł.

Wobec dokonania przez pozwanego spłaty pożyczki udzielonej mu przez A. D. (1) na mocy umowy z dnia 11 września 2010r. do końca czerwca 2010r. (ponadto uiszczenia tytułem „rozliczenia umowy z A. D. (1)” kwoty 10.000 w dniu 11 sierpnia 2010r.) na konto upoważnionej przez pożyczkodawcę m.in. do odbioru świadczenia spółki (...), przed dokonaniem umową z dnia 12 maja 2011r. przelewu wierzytelności przez A. D. (1) przysługującej mu z tytułu umowy pożyczki z dnia 11 września 2009r. zawartej z pozwanym, spowodowało wygaśnięcie istniejącego zobowiązania na skutek spełnienia świadczenia przez pozwanego.

Natomiast przy przyjęciu, iż między A. D. (1) a (...) doszło do zawarcia umowy przelewu wierzytelności przysługującej mu z tytułu udzielonej pozwanemu pożyczki w kwocie 70.000 zł, czego potwierdzeniem miało być wystawione przez pożyczkodawcę upoważnienie z informacją o przejęciu wierzytelności przez niniejszą Spółkę, wskazać należy, iż po stronie powoda w niniejszej sprawie zachodzi oczywisty brak legitymacji procesowej.

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z wyrażoną w art. 98 k.p.c. zasadą odpowiedzialności za wynik procesu.

Pozwany poniósł koszty procesu w łącznej kwocie 3.998,12 zł (3.600 zł - koszty zastępstwa procesowego ustalone w oparciu o § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2013.461 j.t.), 17 zł – opłata od pełnomocnictwa, 381,12 zł – koszty dojazdu). Mając na uwadze art. 98 k.p.c. Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanego wskazaną kwotę tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Na marginesie wskazać należy, iż Sąd podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w uchwale z dnia 18 lipca 2012 r., sygn. akt III CZP 33/12, iż strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi zastępowanemu przez profesjonalnego pełnomocnika koszty jego przejazdu do sądu, jeżeli w okolicznościach sprawy były one niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony.

Ponadto Sąd obciążył powoda nieuiszczoną opłatą sądową od pozwu w kwocie 4.900 zł płatną na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Łodzi.